

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
3 fl. po pošti.

Št. 3.

15. marca 1856.

V. tečaj.

Pridiga za prvo nedeljo po veliki noči.

(Govoril F. L. na P.)

(Trojno belo oblačilo in trojni Jezusov mir.)

„Mir vam bodi!“ Jan. 20, 19.

U v o d.

Danešna nedela se imenuje bela nedela od neke stare navade v naši katoliški cerkvi: Celo leto so tiste podučevali, ki so iz judovske ali ajdovske vere pristopiti hoteli v našo sv. cerkev. Na veliko saboto so sveti kerst prejeli in bele oblačila oblekli. Celih osem dni so belo oblečeni k božji službi hodili in veseli se spominjali tiste presrečne čistosti in nedolžnosti, katero so po svetem kerstu prejeli. Na današnje nedelo so pa bele oblačila slekli. Lepa je bila navada, zares lepa! Resno in očitno je kerščenca in vsakega kristjana opominjala visoke gnade in svete nedolžnosti, ktere so po sv. kerstu deležni postali. Zgubila se je ta lepa navada, ime: „bela nedela“ je pa ostalo in oznanjuje nam vsem imenitnih in svetih resnic. —

Pa pogledjmo tudi na besedo današnjega sv. evangelja. Jezusovi učenci vsi prestrašeni zavoljo sovražnih judov so duri zaklenili, molili, premišljevali in pogovarjali se, kaj da bo sedaj, ko so jim mojstra in gospoda grozovitno na križ pribili. Pa čuda! pri zaklenjenih durih je prišel Jezus, je vsred med nje stopil in jim rekel: Mir vam bodi! In te besede še dvakrat ponovi. Ljubi moji! besede: Mir vam bodi! morajo kaj imenitne biti; zakaj tako je Jezus svoje učence pozdravljaj, ko se jim je po svojem vstajenji prvič prikazal in trikrat je te besede ponavljaj. Imenitno je toraj ime današnje nedele, imenitne so besede: mir vam bodi. Premišljevat hočemo danes oboje: belo oblačilo in Jezusov mir. Trikrat se vsak katoliški kristjan v belo oblači in trikrat ga Jezus pozdravlja: Mir ti bodi! Trikrat sv. katolj. cerkev vsakemu kristjanu belo oblačilo podaja, — trikrat mu tudi Jezus svoj mir deli: „Trojno belo oblačilo in trojni Jezusov mir“, hočemo danes premišljevat.

O Jezus! danes si se učencom pri zaklenjenih durih prikazal in jim sv. Duha vdihnil; vdihni ga tudi nam, da bode današnje premišljevanje tebi k časti, nam pa v izveličanje!

Razlaganje.

Svatje smo nebeske ženitnine, — Bog sam je nas vse povabil. Izvoljeni bodo pa le tisti, ki imajo svatovsko oblačilo: „Prijetel! kako si le sem prišel, ker nimaš svatovskega oblačila?“ Mat. 22, 12. To oblačilo, katerega je nam treba za nebesko ženitnino, podaja nam sv. kat. cerkev in Jezus nam deli svoj sv. mir.

1. Prvo belo oblačilo nam podaja sv. kat. cerkev pri svetem kerstu.

Človek se rodi na zemljo reven in pomoči potreben, jokaje jo pozdravlja. Odkod to? Grehu je zapadal, preden da se je rodil: „V pregrehah sem bil spočet in v grehih me je moja mati rodila“, ps. 50, 7. Duša človeška se toraj rodi pregrešna, Bogu nedopadljiva, brez belega svatovskega oblačila. Ljubeznivo ga sprejme duhovna mati, sv. katoliška cerkev, ga pri svetem kerstu omije izvirnega greha, mu obleče belo oblačilo angeljske nedolžnosti in ga stori vrednega svata nebeske ženitnine. Zatoraj duhovnik še dan današnji pri sv. kerstu otroku belo oblačilo podajo rekoč: „Obleci belo oblačilo nedolžnosti, prinesi neomadeževano pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje.“ Pri sv. kerstu ti je toraj sv. kat. cerkev prvo belo oblačilo podala in tudi Jezus Kristus ti je podelil prvokrat svoj sveti mir. Zakaj duhovnik pri sv. kerstu pozdravljajo kersčenca prvokrat: „Mir bodi s teboj!“ „Hodi v miru in Jezus naj bode s teboj.“ — Ta sv. mir ti je Jezus Kristus pridobil na znamenji sv. križa, — njegova kri je te omila vseh grehov, te spravila z nebeskim Očetom, ti donesla ljubezen in milost njegovo, ti mir pridobila Očeta nebeskega: „Nas je Jezus, ne iz del pravice, katere smo storili, temuč po svojem usmiljenji izveličal, s kopeljo prerojenja in ponavljenja svetega Duha“, Tit. 3, 5. O preljubi! ura našega kersta je bila naj srečnejša ura! Cerkev je nas omila vseh grehov, nam podala belo oblačilo nedolžnosti in Jezus nam je prinesel mir, mir nebeski. Vesela je nas bila cerkev, veselile so se nebesa, radovali so se vsi angeli in svetniki; postali smo otroci božji, in mir nebeski prejeli za vezanje!

Na to srečno uro nas opominja bela nedela. Sv. Avgustin od nje uči: „Velikonočni prazniki se danes končajo; zatoraj na ta dan novo kersčenci svoje oblačila menjajo, pa vendar le tako, da le zunaj bele oblačila slečejo, v sercu znotraj pa nedolžnost vselej ohranijo.“ Opominja nas bela nedela na veliko srečo in gnado, ktero smo pri sv. kerstu prejeli, nas pa tudi resno in živo praša: Ali ste spolnovali tistih svetih obljub, katere ste storili pri sv. kerstu, — ali še varujete belo obleko nedolžnosti in jo hranite neomadeževano?

Kje je tisti sveti, nebeški mir, ki ga je vam Jezus pridobil? Oh srečen, sedemkrat srečen, kateri še nosi svoje kerstno oblačilo lepo in čisto, tudi Jezusov mir še nosi v svojem sercu, je še ljub in prijatelj nebeškemu Očetu in še cveti v njegovem sercu sladko upanje večnega izveličanja: „Blagor jim, ki so čistega serca; zakaj Boga bodo gledali“, Mat. 5. 8. Pa žalujte, oh žalujte iz celega serca, vi, ki ste že zapravili svoje belo kerstno oblačilo, — tudi Jezusov mir ste že zgubili, zgubili ste tudi ljubezen in prijaznost Očeta nebeškega, zapravili ste tudi upanje večnega izveličanje, — žalujte in jokajte — pa ne obupajte; zakaj sv. katolj. cerkev vam ponuja drugokrat belo oblačilo in Jezus drugokrat svoj sv. mir, in to

2. pri sveti spovedi in svetem obhajilu.

Rad človek zabi svojih kerstnih obljub, zabi, da se je odpovedal hudiču in vsemu njegovemu djanju. Človek greši, ker je slab, greši, ker je nemaren in hudoben. Oh gorje! njegovo belo kerstno oblačilo je očernjeno, Jezusov mir je zapravljen: „Hudobni nimajo miru“, Iza. 48, 22. Pa sv. cerkev kliče nesrečne svoje otroke, ki so grešili, kliče jih v spovednico; tu hoče jih očistiti vseh grehov, omiti umazano svatovsko oblačilo in podati jim lepo belo. Ravno današnje evangelje priča, da je Jezus Kristus svoji cerkvi oblast dal, grehe odpustiti: „Kakor je Oče mene poslal, pravi Jezus svojim učencem, tudi jaz vas pošljem. In ko je bil to izrekel, je v nje dihnul in jim rekel: Prejemite sv. Duha; katerim bote grehe odpustili, so jim odpušteni; in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani“, Jan. 20, 21. V spovednici ti toraj duhovnik odpustčajo tvoje grehe, ti podajo spet belo oblačilo drugokrat in tudi Jezus Kristus te lepo pozdravlja: „Mir ti bodi!“ Oh! kolika sreča, pravo, vredno spoved opraviti! — Ves skrušen in pobit stopa grešnik proti spovednici, vesti ga grize in peče, sramota ga oblija, strah ga trese, — zgubil je belo svatovsko oblačilo, zgubil ljubezen nebeškega Očeta, zgubil nebeški mir svojega serca, zgubil svete nebesa. Oh! to ga v sercu grabi in lomi, da vse poka, oh! kdo bode siroteju ta strašni kamen od serca odvalil? Sedaj pride versta na njega — on poklekne pred spovednika, se obtoži pred božjim namestnikom vsega tanjko in zgrevano, obljubi terdno, spokoriti in poboljšati se zvesto, in — oh neskončna milost božja! — duhovnik mu v imeni božjem odpustijo vse grehe in milo spregovorijo: „Zaupaj moj sin — moja hči; tvoji grehi so ti odpušteni, — hodi v miru!“ Mat. 9. Ves drugačen gre iz spovednice; spet je omit in bel, spet miren in vesel, spet Bogu ljub in prijeten, spet otrok in dedič nebeškega kraljestva. Težki kamen je mu od serca odvaljen, svatovsko belo oblačilo mu spet podano, Jezusov nebeški mir mu spet v serce vlit, tisti mir, katerega cel svet ne more dati! Le to sedaj komaj

dočakuje, stopiti k sv. božji mizi, prejeti presveto rešnje telo in skleniti se z nebeškim ženinom. In res! mašnik položijo sveto hostijo na jezik, Jezus se pa v serce preseli, — pride kakor rosa nebeška, koja rahle cvetlice oživlja, kakor vigradno solnce, ktero oterpnjene stvarice k novemu življenju budi!

Ljubi moji! kako to, da ljudje pogosto grešijo, pa le redko stopajo v sv. spovednico? Kako to, da se na to veliko srečo in sveto opravilo tako slabo pripravljajo? Kako to, da nekteri še svoje velikonočne spovedi ne opravljajo, ali saj ne opravljajo prav in vredno? Oh tem je le malo mar za svatovsko oblačilo in za ljubi Jezusov mir! — Bila je in je še v mnogoterih krajih navada, na belo nedelo otroke k prvemu obhajilu voziti. Preljubi! kedar vidite nedolžne otročice k prvemu sv. obhajilu stopati polne veselja in pobožnosti, spomnite se, da je za nebeško ženitnino tudi vam treba belega oblačila in Jezusovega miru! Omite ga vseh grešnih madežev, pripravite Jezusu zgrevano in spokorjeno serce, in tudi vaše serca bodo občutile rajski Jezusov mir! Pa ne odlašajte tega storiti, — zakaj sv. katolj. cerkev je že pripravljena,

3. vam podati tretje belo oblačilo in vam želeti Jezusov mir tretjokrat.

Ali poznate to tretje belo oblačilo, ktero mora vsak človek obleči? Turški cesar Saladin je silo velike armade premagal, si mnogo dežel privojškoval in si veliko denarja in blaga pridobil. Udari tudi njemu poslednja ura. Na smertni postelji ukaže nekemu služabniku naj merviško rjuho po mestu nosi in kliče: „To je vse, kar mogočnemu Saladinu ostaja od vsega bogastva.“ Ali poznate sedaj tretje in slednje belo oblačilo? Razni ljudje živijo razno po svetu. Po lepih ravninah eden hodi, le prijetnosti se mu smehljajo; drugi pa mora po ternji in ojstricah hoditi, po gorah in puščavah potovati; — enemu teče življenje sladko in veselo, drugi mora vse grenkosti okušati! Pa zapoje temu in unemu merviški zvon, položijo tega in unega na merviški oder, — poiščejo za oba ravno tisto tretje oblačilo: „Vsi ljudje enako pridejo na svet, in po enakem grejo iz sveta“, modr. 7, 8. Ali poznate tretje belo oblačilo? — Merlak mu je ime, to je slednje belo oblačilo, ktero bomo vsi dobili. Naj se je kdo v žamet in žido oblačil, ali raztergan hodil: — merlak pokriva slednjč cersarja in berača! Merliča v merviško trugo zabijejo in ga nesó na mervišče. Groza spreleti vsakega viditi, kako se truga v grob spušča, — slišati, kako perst na trugo rožlja. Mašnik na grob sv. križ zasadijo in molijo: „Bog daj našemu rajnemu bratu, naši rajni sestri večni mir in počitek! Mir mu bodi!“ In to je tretjokrat, da mašnik v Jezusovem imeni te besede govorijo in rajnemu želijo Jezusov mir. — Kaj je nam storiti, ljubi kristjani! da se nam ne bode treba bati merlaka in da naši ljubi ne bodo za nami za-

stonj žebrali: Naj v miru počiva? Ali bi nam mar kej pomagalo, ko bi se bili naučili vseh posvetnih reci, ko bi bili prehodili vse dežele vesolnega sveta in iznajdli še toliko imenitnih in čudnih stvari? Kaj bi nam pomagalo vse to? „To je večno življenje, da spoznajo Tebe, samega pravega Boga in kterega si poslal — Jezusa Kristusa“, Jan. 17, 3. Ali bi nam mar kej pomagalo, ko bi bili uživali vse sladkosti in dobrote celega sveta, ko bi si bili napravili polne skrinje zlata in srebra? Kaj bi nam pomagalo vse to: „Kaj pomaga človeku, da si cel svet pridobi, na svoji duši pa škode terpi?“ Mat. 16, 26.

Nebeškega miru, kterega nam je Jezus tam v večnosti pripravil, nam ne morejo pridobiti vse posvetne znanosti in modrosti, ne prikupiti vse posvetne bogastva. Kaj je nam toraj storiti? Tega zvesto se deržati, kar smo tedaj obljubili, ko je nam sv. katolj. cerkev prvo belo oblačilo oblekla. Pri sv. kerstu so duhovnik prašali: Kaj želiš od cerkve božje? Vero. Kaj ti da vera? Večno življenje. Dalje so pristavili: „Ako hočeš v večno življenje iti, izpolnuj zapovedi: Ljubi Gospoda svojega Boga čez vse in bližnjega kakor sam sebe.“ Verovati toraj je nam treba in zvesto to delati, kar nam sv. vera zaukazuje. Ako smo pa kedaj tako nesrečni bili, zapraviti svojo kerstno nedolžnost in grešiti, oskerbimo si drugo belo oblačilo, katero nam sv. cerkev podaja v spovednici in pri mizi božji. Potem bode nam tretje belo oblačilo — bode nam merlak prinesel večni Jezusov mir. Že na bolni postelji bode Jezus nas v persvetih zakramentih obiskal, nam pomoči prinesel, vse težave in bridkosti srečno prenašati in nam po smerti podelil nebeški mir, kjer bomo sladko počivali od vsega dela in truda.

S k l e p.

Keršanski poslušavci! kar sem danes razkladal, je vam vse znano, pogosto vidite vse. Vidite kerstni kamen, vidite spovednico in vidite tudi merlak. Spominjajte se, kolikorkrat to vidite, na trojno belo oblačilo in trojni Jezusov mir. Dvojno belo oblačilo smo že vsi oblekli in prejeli sveti Jezusov mir. Oblekli nam bodejo prej ali šlej tudi tretje, oblekli nam bodejo merlak, sam večni Bog ve kdaj! Oh usmiljeni Jezus! tedaj nam vsem daj svoj večni mir in počitek! Daj, da enkrat vsi v miru počivamo! Amen.

Pridiga za drugo nedeljo po veliki noči.

(Govoril T. R. na M.)

(Ktere so dobre ovčice sv. katoliške cerkve.)

„Jaz sem dober pastir, in poznam svoje, in moje poznajo mene.“ Jan. 10, 11.

U v o d.

To je jasno kot solnce, da nihče ne pride k Očetu nebeskemu, kakor po Jezusu Kristusu: „V nobenem drugem ni izveličanja. Ni ljudem imena drugega na zemlji danega, v katerem bi se mogli izveličati“, dj. ap. 4, 12. Jezus Kristus je toraj tisti dobri pastir, kateri vse svoje verne ovčice vodi k Očetu nebeskemu. Lepo ime dobrega pastirja se pač Jezusu naj boljše primerja. On je ljubil svoje ovčice: ljubezen ga je pripeljala iz svetega raja na to solzno dolino; — On jih je vodil na dobro pašo: tri leta je hodil čez hribe in doline, po vaseh in mestih oznanoval svoj presveti nauk nebeskega evangelja; — On je iskal zgubljene ovčice: ljubeznivo je z grešniki se obhodial, opominjal in klical vse, poslušati njegov sveti nauk in deržati se njegovih zapoved; — On je svoje življenje dal za svoje ovčice: nehvaležni in hudobni ljudje so ga na križ pribili in na svetem križu je naš dolg poplačal: „Večje ljubezni pa ni, če kdo življenje da za svoje prijatelje“, Jan. 15, 13. V resnici je toraj Jezus dobri, ja najboljši pastir! — Pa On je svoje opravilo na zemlji opravil in se vernil k Očetu, kateri ga je bil poslal. Ali je nas mar brez pastirja zapustil? Ali mar ni prišel iskat in izveličat, kar je bilo zgubljenega? Oh ljubezen neskončna in neizmerna! napravil je pastir velik hlev, — hlev, ki obsega vse narode, vse jezike, vse dežele, hlev, ki obsega vesolni svet. In ta hlev je sveta katoliška cerkev. Ona sedaj mesto Jezusa Kristusa vodi svoje ovčice na dobro pašo, — ona išče zgubljene ovčice skerbno, — ona jih ljubi neskončno. Po tem toraj imamo še tudi mi dobro pasterico in jo bodemo imeli do konca sveta: „Vrata peklenške je ne bojo premagale“, Mat. 18. Ali smo pa tudi mi dobre ovčice te dobre pasterice? Kakor so v ovčjem tropu ovce bele in črne, tako so v katoliški cerkvi ovčice dobre in hudobne: „Nebeško kraljestvo je podobno desetim devicam, katerih pet je bilo nespametnih“, Mat. 25, 1. Nebeško kraljestvo je enako mreži, ktera je bila veržena v morje in je vsacega rodú rib zajemala; ko je bila napolnjena, so jo izvlekli in so na bregu sedé odbrali dobre v posode, malovredne so pa izmetali“, Mat. 13, 47.

O gospod pridigar! povejte nam, tako slišim nektare izmed poslušavcov popraševati me, povejte ali smo mi dobre ali hudobne ovčice v neskočnem hlevu sv. katoliške cerkve? Zgodi se vaša volja! Pokazal

hom danes: „Kteri kristjani so dobre ovčice sv. kat. cerkve.“ Kdor cerkve nima za mater — ne more Boga imeti za Očeta; zatoraj dobro poslušajte, da znate prav obnašati se!

Razlaganje.

Poznati, ali je kdo dobra ovčica sv. kat. cerkve, ni težka. Vsak človek, pravi Kristus, je podoben drevesu. Dobro drevo nosi dober sad, malopridno drevo pa malopriden sad. Po sadu tedaj, po svojih delih lahko poznate, ali ste dobre ovčice. „Ali se bere, uči Jezus, grozdje s ternja, ali fige z osata?“ Mat. 7, 16. In v današnjem sv. evangelji pravi Jezus, da njegove ovčice poznajo njegov glas, ga poslušajo in ubogajo. Ni toraj težko povedati, ktere so dobre ovčice svete kat. cerkve.

1. Dobre ovčice ljubijo svojo mater sv. kat. cerkev.

Kdo bi je ne ljubil, ker je tako skerbna izveličati vse svoje otroke? Komaj se človek rodi, že ga pri svetem kerstu jemlje v svoje milo naročje, ga skerbljivo podučuje v šoli in cerkvi, ga svari in varje nesrečnega greha, ga očističuje in omiva vseh hudobij, ktere je delal, ga ne zapusti na smertni postelji, ko morebiti že cel svet pred njim beži, ga spremlja do pogreba, in ga še ne pozabi, kedar že njegove kosti trohnijo — še moli in daruje za njega tudi po smrti, ko je njegova žlahta že davno pozabila ga. Ljubi moj kristjan! kedar te nadloge in skušnjave stiskajo, je sv. katolj. cerkev tista evangelijska koklja, ktera te kliče pod peruti svojih svetih nauk, ki ti obilno tolažbe in pomoči delijo, je koklja, ktera te spravlja pod bandero svetega križa, na katerem nam — svojim učencom — Jezus kliče: „O vi vsi, ki memo greste, pogledjte, ali je kaka bolečina taka, kakor je moja?“

Kader pa grešiš in hodiš po nesrečnem poti večnega pogubljenja, je sv. kat. cerkev tista skerbna žena, ktera vse preišče, vse preverne, vse pomete, luč prižge, vse kote in jamice spretekne, da bi le zgubljeno ovčico spet najdla, — in kadar jo spet najde, se veseli, skliče vse sosedinje in prijateljice, naj da se z njo veselé, ker je zgubljena ovčica spet najdla se. Ljubezen išče ljubezni, kdo bi toraj bil tako merzel, da bi ne ljubil toliko ljubeznive in skerbne matere? Kdo bi bil tako spačen in terdovraten, da bi dobrot ne spoznal, katerih po nji prejema? Ona nam lomi vsakdanji kruh besede božje, ona nam deli ssv. zakramente, ona prosi za naše uboge duše, ona skerbi za našo časno in večno srečo. Kdo bi je ne ljubil? „Saj jo je Kristus ljubil in sam sebe dal za njo, da bi jo posvetil in sebi napravil čistljivo cerkev, ktera nima madeža ali gerbe, ali kaj družega tacega, ampak da je sveta in neomadeževana“, Efes. 5, 25. Kako pa je z vami, ljubi poslušavci? Ali ljubite svojo dobro mater sv. kat. cerkev? Ali ste

veseli, in ali veseli hvalite neskončno usmiljenega Boga za veliko srečo, da je vas poklical v sv. kat. cerkev? Ali se mar radi in pošteno pogovarjate od sv. cerkve in od svetih cerkvenih reči? Ali vas veseli božja služba, ali radi hodite pridig in kerščanskih naukov poslušat, ali se radi in pobožno nahajate pri naj svetejšem, kar sv. kat. cerkev ima, pri nekervavi daritvi sv. maše? Ali se radi pogovarjate od sv. cerkve in cerkvenih reči? Če je temu taka, če vas vse to veseli, tedaj ljubite svojo sv. kat. cerkev: blagor vam, zakaj dobre njene ovčice ste! —

2. Dobre ovčice spoštujejo svojo mater sv. katoliško cerkev.

Spoštovati gre tiste, kateri so imenitni in žlahtni, so v častiti službi in visokega stanú in velike oblasti in zasluge imajo. Katera oblast je pa večja od cerkvene? Za res, kolikor vredniše je večno od časnega, kolikor slajše je nebeško od pozemljiškega, kolikor imenitniša je duša od telesa, toliko večja in žlahtnejša je oblast cerkvena, kakor vsa posvetna. Cerkev ima ravno tisto oblast, katero je imel sam Jezus od svojega Očeta. To oblast je on svojim apostelnom, svoji cerkvi podelil, rekoč: „Kakor je mene Oče poslal, tudi vas jaz pošljem“, Jan. 20, 21. Cerkev ima oblast zapovedi dajati, vezati in razvezovati: „Karkoli bote na zemlji zavezali, bo tudi v nebesih zavezano, in karkoli bote na zemlji razvezali, bo tudi v nebesih razvezano“, Mat. 18, 18. Cerkev ima ključ nebeškega kraljestva, ona odpera in zapera vrata nebeškega raja: „Tebi, Peter! dam ključ nebeškega kraljestva.“ Mat. 17, 19. — Cerkev ima oblast grehe odpuščati in zadrževati: „Tistim, katerim bote grehe odpustili, so odpuščeni, tistim pa, katerim jih bote zadržali, so zadržani.“ Jan. 20, 22. — Cerkev ima prečudno oblast spremenjati kruh in vino v pravo telo in kri Jezusa Kristusa: „To storite v moj spomin.“ Luk. 22, 19. Ali si more, povejte mi, ljubi poslušavci! večje oblasti kdo misliti? — Grešnik in grešnica! Si v smertnem grehu, nimaš miru, pokoja ne po dnevi, ne po noči, ne moreš ne jesti ne piti, ne spati, iščeš pomoči, pa je ne najdeš, prosiš svetnike in svetnice, pa si le žalosten, se priporočuješ angelcu varhu, pa ti ni pomagano, kličeš v Marijo devico, pa nisi uslišan, zdihuješ k Bogu, pa butara greha te teži: ah pojdi k sveti materi katoliški cerkvi, poklekni tamkej pred spovednico, odkrij svoje bridko serce namestniku božjemu, spovej se ves skesan, in slišal boš: „Zaupaj sin! odpuščeni so ti tvoji grehi“, Mat. 9, 2. „danes je tvoji hiši, — sedaj je tvoji duši, izveličanje došlo.“ Luk. 19, 9. Sedaj je padel od tvojega serca kamen, ki ga je tlačil, vgasnil je ogenj, ki te je žgal, umorjen je červ, ki te je grizel, končan je molj, ki te je glodal. In kdo je vse to tebi dodelil? Ah sveta mati katoliška cerkev: ona ima vso to oblast! Oh dobrota,

o sladkost, o veselje, o čudna moč cerkvene oblasti! Kdo bi cerkve zavoljo tolike oblasti ne spoštoval? Kdo bi je ne častil in hvalil za toliko dobrot, za toliko veselja? Dobri otroci spoštujejo svojo mater katolijsko cerkev, ker jim toliko dobrot deli. Kako pa je z vami, ljubi poslušavci, ali spoštujete sv. kat. cerkev? Ali imate vse to, kar ona uči in zapoveduje, kakor božji nauk in božjo zapoved? Ali se spominjate večkrat, da je sv. cerkev tista trdna skala, katere vrata peklenške ne bojo premagale, tisti močni steber, na katerem počiva vsa resnica? Ali govorite toraj od sv. cerkve in cerkvenih reči vselej spodobno in častno? Ali vas zaboli vselej globoko v serce, ko slišite kako gerdo in nespodobno besedo zoper sv. cerkev, zoper njeni sveti nauk, zoper cerkvene služabnike? Ali se potegujete za čast in slavo sv. kat. cerkve in vsega, kar cerkev zadeva? Ali tudi po svoji moči pomagata in podpirate, da se v hiši božji in pri cerkvenih rečeh vse lepo, pošteno in slovesno opravlja? Če je temu taka, tedaj spoštujete sv. kat. cerkev: blagor vam, zakaj dobre njene ovčice ste. —

3. Dobre ovčice so pokorne svoji materi katolijski cerkvi.

Pokorščina je nar lepša čednost, je Bogu nar bolj ljuba. Pokoren je bil Jezus svojemu Očetu do bridke smerti na križu. Vzel je na se podobo hlapca, in vse grehe in hudobije celega sveta; pokorna je bila Marija prečista devica Bogu, ker je vse zapovedi, vse šege na tanjko spolnovala, in se, ako ravno blagoslovljena med vsemi ženami, le dekla Gospodova imenovala; pokorni so bili Bogu svetniki in svetnice, ker so raji umerli, kakor božje zapovedi prelomili; pokorni so tudi katolijski kristjani vsem cerkvenim zapovedim in postavam. Nedelje in zapovedane praznike celi dan praznujejo in posvečujejo, vse prepovedane težke in hlapčevske dela opusté, nasproti pa cerkev pridno obiskujejo. Se znajdejo pri celi sveti maši, nobenega njenih glavnih delov ne zamudé, zunaj cerkvenega praga ne ostajajo, v cerkvi se ne ozirajo in ne šeptajo, temuč vsi zamaknjeni pobožno molijo, na altar svoje oči obračajo, celi čas ali spodobno stojé ali ponižno klečé; božjo besedo radi in pazljivo poslušajo in hranijo. Doma slišane resnice premišlujejo, se od svetih reči pogovarjajo, pobožne bukve berejo, bolnike obiskujejo. — Tudi čez teden, ako je mogoče, k sveti maši pridejo. — Svete poste zvesto deržé, so žalostni, ako se zavoljo težkega dela, bolezni ali drugih pravičnih uzrokov postiti ne morejo. Ob petkih in sabotah se mesnih jedi voljno zderžé. — Svete zakramente večkrat čez leto radi in vredno prejemajo. — V postu, adventu in ob prepovedanih časih se vsega posvetnega šuma in trusa zvesto ogibajo. Z eno besedo pravi katoličani so v vseh zadevah cerkvi pokorni. Terdno verujejo: „da, kar cerkev zapoveduje, Bog zapoveduje in kdor cerkve ne posluša, je kakor nevernik in očiten grešnik.“ Mat. 18, 17.

Kako pa je z vami? ali ubogate sv. kat. cerkev, spolnujete njenih svetih zapoved? Ali svete nedelje in praznike spodobno posvečujete? Ali hodite kolikorkrat le morete k sv. maši in jo pobožno služite? Ali stopate ne le samo enkrat v letu, kar je le mlačnim in merzlim zapovedano, temuč večkrat, kar sv. kat. cerkev serčno želi, v spovednico in k božji mizi? Ali deržite svete poste in svete čase, kakor se spodobi? Ali ste tihi in pohlevni in se ogibate vsega posvetnega veselovanja? To morebiti še spolnujete, — kako je pa zastran greha, kterega se ogibati in varovati sv. cerkev v imeni božjem oestro zaukazuje? Ali niste katoljčani le po imeni — ali ste tudi po življenji? Oh srečni, trikrat srečni, če si reči zamorete: Nisem le samo kersčen po katoljsko, temuč tudi živim po katoljsko: — blagor vam, zakaj dobre ovčice sv. kat. cerkve ste. —

4. Dobre ovčice molijo in pomagajo zaohranovati, razširjevati in poviševati sveto katoljsko cerkev.

Dobro vedó, da tukajšni svet ni naša domačija, da smo le ptujci v ti žalostni puščavi, da smo le popotniki v ti solzni dolini, da vsi le prihodnje, namreč svete nebesa išcemo. Dobro vedó, da le katoljska cerkev je taisti čoln, kateri nas prepeljati zamore. Dobro vedó, da katoljska cerkev, ženefovemu semenu podobna, je bila od začetka silno majhna, da vedno rase, se po celem svetu razprostira, po vsi zemlji razteguje in širi. Dobro vedó, da katolj. cerkev silo preganjanja terpi, da se sovražne moči zoper njo vpirajo, da jo peklenške vrata sicer premagati žugajo, da je pa nikdar premagale ne bodo. Zato se vneti katoljčani neprenehoma trudijo, sv. kat. cerkev povzdigovati in razširjevati, in to delajo na duhovno in telesno vižo. Pervič na duhovno vižo. Vselej, kadar Oče naš molijo in pravijo: „Posvečeno bodi tvoje ime — pridi k nam tvoje kraljestvo“, prosijo v duhu, da bi vsi ljudje pravega živega Boga spoznali, njegovo sveto ime častili, da bi se grešniki spreobrnili in spokorili, da bi malikovavci in krivoverci pravo vero spoznali in sprejeli, da bi katolj. cerkev po celem svetu razširila in uterdila se, da bi bilo pa kraljestvo hudica, to je greh, končano in razdjano, da bi Bog v naše serca vлил živo vero, terdno upanje, gorečo ljubezen, stanovitno molitev, da bi nas vse po tem revnem življenji k sebi v nebesa vzel. Se vpirajo drugič na telesno vižo za razširjenje katoljske cerkve. Radi skazujejo usmiljenja svojemu bližnjemu, mu delajo dobrega, kolikor premorejo, dajajo almožne za cerkev, pomagajo hiše božje zidati in gleštati, podpirajo gospodove služabnike, nabirajo in pošiljajo prostovoljne milodare tudi v daljne kraje podpirati katoljske misionarje: „Si napravljajo prijatlov s časnim blagom, da kadar bodo od hiševanja (od tega sveta) odstavljeni, jih bodo vzeli v večno stanovanje.“ Luk. 16, 9.

Kako pa je z vami ljubi poslušavci? Ali pomagata sv. kat. cerkev razširjevati in povzdigovati? Priložnosti imate vsi dosti: saj morete pri svojih molitvah za grešnike in nevernike izdihniti ali tudi pobožnim društvom pristopiti, katerih lepi in sveti namen je, sv. kat. cerkev razširjevati in povzdigovati. Ravno med nami Slovenci se je osnovalo društvo sv. Cirila in Metoda! Njegovi društveniki molijo, da bi se naši slovanski bratje Rusi v sv. kat. cerkev vernili, od ktere so se pred nekterimi stoletji ločili. Imamo društvo Marijno, pomagati afrikanski misjon, podpirati duhovne, ki ujdóm in nevercom vroče Afrike sv. kat. vero oznanujejo; in med temi misjonarji je lepo število naših slovenskih bratov, kateri imajo veliko terpeti in nekaj jih je že dalo svoje življenje. — Znano je tudi društvo Leopoldinino, podpirati misjonarje v severni Ameriki. Tudi med temi nahajamo Slovencev, katerih imena slovijo po vsem katoliškem svetu. Ako za čast in slavo kat. cerkve delate, kolikor premorete: blagor vam, zakaj dobre njene ovčice ste!

S k l e p.

Ljubi poslušavci! Spomnite se na vesolni potop: vsi razun Noeta in njegove družine so v vodi strašen konec storili, grozovitno morje je pokopalo vse. Kako pa je Bog otel Noeta in njegove? Veliko barko je ukazal stesati in o času strašne povodnji v njo se podati. Tej barki primerjajo sveti cerkveni očetje sv. kat. cerkev: kdor v njej se vozi po nevarnem morji tega življenja, bode otet in izvelican. Oh! hvalimo neskončno usmiljenega Boga, da nas je prevzel v to sveto barko, v kateri se srečno vozimo v neskončno večnost, — hvalimo ga, da je nam odperl tisti hlev, v katerem sv. kat. cerkev nas marljivo pase za večno življenje. Pa bodimo tudi mi pridni mornarji te nezmerne barke, bodimo dobre ovčice tega obširnega hleva. Ljubimo in spoštujemo sv. kat. cerkev, ubogajmo in pomagajmo jej! Morebiti da nam včasih to težko dene, pa ne pozabimo, da nebeško kraljestvo silo terpi; ne pozabimo, kar je nek moder mož rekel: res je težko živeti po katoliško — pa sladko je umreti po katoliško. Sv. Terezija je na smertni postelji bila vsa vesela. Izdihovala je pogostoma le tele besede: „Jaz umerjem kot hči svete katoliške cerkve.“ Komu ne pride nilo, slišati teh sladkih besed; koga ne posili izdihniti: O srečna Terezija. Bodimo sedaj v življenji dobri otroci sv. kat. cerkve in vsi bodemo na smertni postelji veseli izdihnili: „Jaz umerjem kot dober sin — kot dobra hči svete katoliške cerkve.“ Amen.

Pridiga za tretjo nedeljo po veliki noči.

(Zakaj je Jezus šel k Očetu?)

„Grem k Očetu.“ Jan. 16, 16.

U v o d.

Vsa žalostna je stala Marija Magdalena pri Jezusovem grobu. Pri-
pogne se in pogleda v sveti grob, in glej! dva angela v svetlih oblačilih
sedita v grobu in jej rečeta: Žena, zakaj jočeš? Magdalena jima odgo-
vori: „Zato, ker so odnesli truplo mojega Gospoda in ne vem, kam so
ga djali?“ Sedaj nekaj za njo zašumi, ona se oberne in zagleda moža,
kterega ima za vertnarja, ki ga je Jožef iz Arimateje najel, da mu ta vert
varuje in obdeluje. Zatoraj se k njemu oberne in pravi: „Ako si vzel
truplo mojega Učitelja, reci mi, kam si ga djal, da ga najdem.“ Tedaj
se Jezus žalostne žene usmili in jej milo in prijazno reče: „Marija“ —
in koj pri priči spozna svojega Izveličarja, se verže jemu k nogam, da
bi se mu kolen oklenila in nikoli več ne izpustila ga. Jezus jej pa pravi:
„Ne dotekni se me; zakaj še nisem šel k svojemu Očetu . . . Pa pojdem
k svojemu Bogu in vašemu Bogu“, Jan. 20, 16. Kaj bi pa mi poče-
njali, če bi se Jezus tudi nam prikazal in bi ga zagledali svojimi očmi?
Oh! gotovo bi mi zaupili: Gospod ostani pri nas! Mi smo vboge reve,
Ti nam pomagati znaš; mi smo bolni na duši in na telesi, Ti nas mo-
reš ozdraviti; tako bi izdihovali. Ravno to bi nam pa Jezus odgovoril, kar
je rekel Magdaleni, in kar je po današnjem evangeliu tudi rekel svojim
učencem: Ne morem pri vas ostati, in z vami obhoditi se; zakaj jaz
moram iti k svojemu Očetu. Vem, da se jokate in žalujete — pa ven-
dar moram vas zapustiti: grem k svojemu Očetu. Zakaj neki to? Zgu-
bili so Jezusovi učenci svojega Gospoda in učenika, ker so ga judje na
križ pribili. Pa vendar so ga vidili in dobili spet. Zakaj da pa sedaj,
ko je častljivo in slavno od smerti ustal, ni pri svojih ljubih ostal, za-
kaj da jih je spet zapustil? To nam pripoveduje in razodeva Jezus sam.
Rekel je, ko je od svojih učencov slovo jemal: Ne morem pri vas na
zemlji ostati; zakaj:

1. Moram k Očetu svojemu se verniti;
2. Pridem z Očetom in bova pri vas stanovala; —
3. Ako ne grem, Troštar ne bo k vam prišel; —
4. Grem, da vam mesto pripravim.

Te besede Jezusove hočemo kratko premišljevat, pripravite se!

Razlaganje.

Jezus je rekel svojim učencem: Še malo, in me ne bote vidili
več, — skoraj bojo me umorili, in ne bote me več imeli. Pa le malo

časa bom v grobu ostal, spet bom ustal od smerti, in vidili me bote spet. Pa vendar tudi po ustajenji ne bom več dolgo pri vas, ker grem k Očetu. Zakaj Jezus ni ostal na zemlji in se je vernil k Očetu?

1. Moral je iti k svojemu Očetu. „V začetku je bila Beseda, in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda... in Beseda je meso postala in je med nami prebivala“, piše sv. Jan. 1, 1.; in Jezus je rekel: „Izšel sem od Očeta, in sem prišel na svet; svet zapustim in grem k Očetu“, Jan. 16, 27. Zatoraj se je Jezus vernil k Očetu, ker je bil božje nature, edinorojeni Sin nebeskega Očeta. On — večna resnica in modrost — kako bi mogel ostati na tej zemlji, kjer je toliko tmin in zmotnjav, — On, kteremu gre večna slava in veselje — kako bi mogel prebivati na zemlji, kjer je toliko solz in težav, — On — večno sveti in naj popolniši — kako bi mogel stanovati na tej zemlji, kjer je toliko grehov in slabost! Zategadelj toraj, ker je Jezus bil pravi, živi Bog, edinorojeni Sin nebeskega Očeta, je moral iti k Očetu nebeskemu. Tam v nebesih sedaj sedi na njegovi desnici, in ž njim kraljuje na vse veke. — Ali je nam mar treba žalovati, da je Jezus k Očetu šel. Naka! Veseliti se je treba; zakaj tako je vnovič dokazal, da je pravi Bog, večna resnica in modrost, da je toraj naša vera božja in resnična. Oh veselimo se: naš učenik je v nebesih, nihče drugi ni, kakor sam Bog; zatoraj terdno verujmo vse, kar je nam razodel, — zvesto zaupajmo, kar je nam obljubil, — pa tudi lepo spolnujmo, kar je nam zapovedal! Še dalej se veselimo; zakaj šel je k Očetu, in naše meso seboj vzel in ga posadil na desnico samega Boga! Oh kolika čast in slava našemu truplu! Naše truplo je vzeto iz praha in bo spet prah; pa Sin božji ga je poveličal in visoko povzdignil. Sedaj spoznamo in vemo, kako bi imeli svoje truplo varovati vse nečistosti, nezmernosti v pijači in jedi: zakaj Sin božji je naše meso seboj v nebesa nesel, in ga bo sodni dan po nebeško spremenil! —

Pogledajmo dalej: zakaj je Jezus šel k Očetu?

2. „Pridem z Očetom, in bova pri vas stanovala.“ Zakaj je Sin božji prišel na svet? Ljudje so bili tavalni po črni tmini, so zabredli v strašne grehe in hudobije, so tako bili zgubili svojega Boga. Pride Kristus iz nebes odrešit in izveličat vesolni svet. Pa le mala je bila čeda pobožnih ljudi, ki so ga zvesto poslušali, greha se varvali, svojih serc očistili in njegovih svetih naukov in zapoved zvesto držali se. Le nekaj apostelnov in učenov je bilo, ki so se po Jezusu Kristusu nazaj obrnili k nebeskemu Očetu, kterega so bili poprej zapustili. Mi-lostljivo je Oče nebeski na to keršansko čedico gledal, jej razodel vso resnico in skazoval vso ljubezen in tako s vso svojo resnico in ljubez-nijo stanoval pri njej. Pa vendar apostelni in učenci so bili judje in so pričakovali mogočnega in posvetnega mesija, ki jim bo napravil veliko

posvetno kraljestvo, judovsko ljudstvo povišal nad vse ostale narode, apostelnom in učencom pa podelil nar perva in više sedeže v svojem posvetnem cesarstvu. Njih misli toraj proti nebesom povzdigniti, jim pokazati, da njegovo kraljestvo ni iz tega sveta, da je treba le tega iskati, kar je zgoraj, ne tega, kar je na zemlji, da imajo le tam goraj nad zvezdami svojega plačila pričakovati: je Jezus šel k Očetu in jim zibnil iz pred oči. Po tem takem so apostelni in učenci jeli spoznovati svoj pravi cil in konec, so se Jezusovih naukov terdno držali in tako vredni postali, da je Oče nebeški z Jezusom pri njih prebival. Jezus sam pravi: „Kdor mene ljubi, in po mojem nauku ravna, tega bo tudi moj Oče ljubil in mi dva bova k njemu prišla in prebivala pri njem“, Jan. 14, 23. Sedaj tudi mi vemo, česar je nam treba, da stanujeta pri nas Oče nebeški in njegov ljubi Sin. Jezus je šel k Očetu, — pri tem Očetu v nebesih morajo tudi naše misli biti, tega moramo tudi mi iskati, kar je zgoraj v nebesih. Pa kako rad človek zabi na nebeško in ljubi le posvetno; kako rad zakoplje svoje serce v prah in pepel, za večno pa le malo ali clo nič ne mara! Zatoraj pa tudi pri takem človeku ne stanujeta Jezus in Oče nebeški. Kdor Jezusa ljubi in njegove besede spolnuje, tega Oče nebeški ljubi, k temu pride Jezus in Oče nebeški, in pri njem prebivata. —

Tudi zavoljo tega je Jezus šel k Očetu:

3. da je Troštar sv. Duh k nam prišel, kakor Jezus sam govori: „Resnično vam povem: Za vas je dobro, da jaz grem. Zakaj ako ne grem, Troštar k vam ne pride; ako pa grem, vam ga pošljem“, Jan. 16, 7. Sveti Duh je pa apostelne razsvetil, da so spoznali vso resnico, jih je poterdil in oserčil, da so oznanovali sv. evangelje vsem narodom, da so za Jezusovega imena delj voljno prenašali vse sorte terpljenja in slednjič svojo kri prelili. Sveti Duh je tudi odperal in omehčeval okorne serca judov in ajdov, da so zapustili svoje bogove, svoje grehe, svoje blago, stanovitno hodili po Jezusovem svetem nauku, in za njega dajali svoje življenje. Sv. Duh je toraj obnovil in olepšal vesolni svet! — Sv. Duh je tudi sedaj še pri sv. kat. cerkvi in ostane pri nji do konca sveta, — On razsvetljuje sv. cerkvo, da čisto in neomadeževano hrani in uči pravo Jezusovo vero, — On je v sveti cerkvi, da ga ona deli v svetih zakramentih vsem pravovernim, — in on pri pravovernih čudežev dela: jih razsvetljuje in vodi, poterduje in oserčuje, jih očičuje in preroduje, posebno izvoljenim in pobožnim dušam clo moči in oblasti deli, čudežev delati. To dela sv. Duh, ktere ga je Jezus poslal. Da ga je pa poslati mogel, je šel k Očetu. Imamo toraj sv. Duha v sv. kat. cerkvi — Jezus ga je poslal. Sv. kat. cerkev je steber in podlaga vse resnice, — v tem, kar ona verovati zapoveduje, in kar spolnovati zaukazuje, se motiti ali goljfat ne more.

Zatorej večna hvala Bogu, da smo katoljčani; ljudje druge vere tavajo po nevarni in hudi tmuni — mi katoljčani pa imamo pravo luč, ktera nam sveti proti nebesom. Deržimo se le tudi zvesto te luči prave kat. vere, in prišli bomo za Jezusom tudi k Očetu! Pa tudi vsak človek prejema sv. Duha v svetih zakramentih. Ali ne slišiš glasu sv. Duha; kliče, svari in vabi te — tudi moči in veselja ti daje. Oh grešnik daj se izbuditi, spreglej strašno nesrečo, ktera te čaka, hodi za lučjo sv. kat. vere. Ti pa, brumni kristjan! prosi sv. Duha, da tudi zanaprej pri tebi ostane, te razsvetljuje in poterduje; zakaj sterm in ojster je pot, ki pelje k Očetu: Vse pa zamoremo, ako nam sv. Duh svoje moči, in svojih darov deli! —

Še eno imam vam pokazati, zakaj da je šel Jezus k Očetu. On sam je še slednjič rekel:

4. Grem, da vam mesto pripravim. „Tukaj nimamo stanovitnega prebivališča, temuč iščemo prihodno“, Hebr. 13, 14. Kje pa smo doma, kam se moramo podati, kje imamo prihodni prebivati? Oče nebeški je stvaril vesele nebesa, da bi Adam in vsi njegovi otroci večno veselili se. Pa kaj se zgodi? Adam greši — in zaklene vrata nebeške sebi in vsemu človeškemu rodu! Minulo je več kot 4000 let in nebesa so vendar le zaperte. Sedaj pa usmiljeni Oče spolni svoje obljube, poslati odrešenika, ki bo človeka grehov očistil in nebesa mu odperl. In kdo je tisti, ki je prišel nas izveličat. Poglejte na sveti križ, tam ga vidite, tam pa tudi spoznate, kako drago je nas odkupil; „Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da, kdor koli v nja veruje, se ne pogubi, temuč ima večno življenje“, Jan. 3, 16. Sv. križ je toraj tisti prečudni ključ, ki je nam nebesa odperl: nebesa — kraj večnega veselja — so nam odperle; — in Jezus je šel nam pripravljat mesta v tem neskončno srečnem kraju. Zatoraj hvalimo Jezusa Kristusa, ki je dal življenje, da mi živimo, ki je preterpel strašno hudih in smertnih bolečin, da se mi veselimo neizrekljivo in na večne čase. Pa tudi delajmo in trudimo se, da si teh svetih in predrago nam kupljenih nebes zaslužimo. K Filipu, macedonskemu kralju, pride poslanec atenski. Filip ga povabi na kosilo in ga poprašuje, kje stoji, kako veliko, lepo in bogato da je mesto Atén. Demades načrta na mizo mesto Atén in njegovo okolico in mu vse za silo razloži in razjasni. Le poverhu in sirovo je bilo mesto načertano. Vendar je kralja zavzela tako goreča želja, to mesto pod svojo oblast spraviti, da je zaklical: „To mesto mora moje biti, naj velja kar rado, — kri, meč, ogenj ali zlato.“ Pa še lepše, še neskončno lepše je nebeško mesto Jeruzalem, kamur je Jezus nam vrata odperl in nam vsem obljubil, da gre nam tje mesta pripravljat. Zatoraj zakličimo vsi veselo: Nebesa morajo naše biti, naj velja kar rado! Nobeno mesto ne sme prazno ostati! —

S k l e p.

Vse, kar Bog dela, modro naredi. Kdo bi verjel, da je to tako dobro, ja clo potrebno za nas, da Jezus nas spet zapusti in gre k svojemu Očetu? Zato so tudi apostelni in učenci žalovali — pa njih žalost se je v veselje spreobrnila. Spoznali so potem, ko jih je bil sv. Duh razsvetil, da je Jezus kot pravi Bog in Sin božji moral v nebesa iti, da je s svojim Očetom prišel pri njih stanovat, da je le tako mogel sv. Duh poslati in da jim je tam v svojem nebeškem kraljestvu mesta pripravil. Zatoraj veselimo se tudi mi, da je Jezus šel k Očetu: le verujmo, da je pravi živi Bog, — le živimo po njegovem nauku, da nebeški Oče pri nas stanuje, — le trdno se oklenimo sv. katoliške cerkve, da tudi po njej sv. Duha prejemamo; in gotovo bomo tudi sprejeli tisto mesto v nebeškem kraljestvu, ktero je nam Jezus pripravil! Amen.

Pridiga za šterto nedeljo po veliki noči.

(Govoril Fr. Ž.)

(Človek, kam greš?)

„Jezus je rekel svojim učencem: Jaz grem k temu, ki je mene poslal, in nobeden izmed vas me ne upraša, kam greš.“ Jan. 16, 5.

U v o d.

Jezus Kristus je na tanjko vedel, da bo čez kratko časa na oljski gori svojim sovražnikom izdan, in da bo drugi dan na gori Kalvariji bridko smert storil. In ravno to je svojim učencem naznanil, rekoč: „Jaz grem k temu, ki je mene poslal.“

Vendar apostelni in učenci niso pri teh besedah clo nič na smert Jezusa Kristusa mislili; oni niso zastopili svojega učenika, kadar jim je rekel, da pojde k Očetu. Le samo žalostni so postali, ker so mislili, da jih hoče ljubeznivi učenik skoraj zapustiti. Pri tem si pa niso upali njega prašati: „kam greš?“ Ko je Jezus njih žalost vidil, jih išče potolažiti in pomiriti, on jih prepriča, kako koristno in zveličavno je za-nje, da on k svojemu Očetu gre. On je rekel: „Boljše je za vas, da jaz grem, zakaj ako jaz ne grem, tolažnik sv. Duh ne bo k vam prišel, ako pa jaz grem, ga vam bom poslal.“ In ta bo potem namesto mene pri vas, on vas bo vso resnico učil, vaš um razsvetil, vaše serce v dobrem uterdil in vas serčne oznanovavce evangelja storil.

Ljubi kristjani! tudi mi bomo enkrat po smerti kakor Jezus k svojemu nebeškemu Očetu šli, vendar kako poredko na to mislimo! Ali niso vse naše skerbi, vse naše misli le na posvetno in pozemeljsko

obrnjene? Oh nam je le malo mar za to, kar se od našega pravega poklica, od našega cilja in konca — od večnosti govori. Kdo izmed nas pač sam sebe večkrat praša: Človek kam greš? In vendar je to prašanje za nas imenitno in pomenljivo. Zatorej hočemo dans pri tem nekoliko stati in sami sebe prašati: Človek kam greš? Kam pojde naše truplo — kam naša duša? in mi moramo odgovoriti:

I. Naše truplo pojde v hladno černo zemljo in

II. Naša duša pojde v dolgo neznano večnost. —

Premišljevanje teh resnic ima veliko podučivnega v sebi, zatorej poslušajte zvesto!

Razlaganje.

I. Kam pojde naše truplo? Na to nam že brumni in poterpeljivi Job 14, 5. odgovori v stari zavezi rekoč: „Jaz sem popotnik na tej zemlji kakor vsi moji predniki, kmalo bojo moji dnevi pretekli in zadnič mi ničesar ne ostane, kakor črni temni grob.“ Grob je tedaj taisti kraj, kteremu se z vsako stopinjo blizamo, grob je taisti kraj, kjer bo enkrat naše truplo počivalo. Zatorej dragi kristjani! kedar zaslišimo mertvaški zvon, ali vidimo koga k pogrebu nesti, spomnimo se, da čez dolgo ali kratko tudi nas smertna kosa pobrala bo, in nas temnemu grobu černe zemlje izročila. Kader memo britofa ali božje njive gremo, spomnimo se, da bodo tudi naše trupla skoraj tamkej počivale. In kaj bodemo od vsega tega seboj v grob vzeli, kar tukej imamo? Svojo hišo, svoje polja, svoje premoženje, svoje znance in prijatle moramo enkrat zapustiti; kakor hitro zadna ura bije, vse posvetno spred nami zgine. Takrat, pravi brumni Kempčan, nehajo gosli, trobente in citre, smeh in ples, plosk in petje; zadno uro zginejo spred umirajočega oči vsi gradovi, dvori in mesta, vse zlate in sreberne posodbe, vse dobre jedi in drage pijače. Goli in ubogi smo prišli na svet, goli in ubogi se zopet v zemljo vernemo, iz katere smo vzeti. Premišlujte te resnice, ljubi moji! kolikorkrat memo groba bogatina greste. Kje je sedaj njegovo bogastvo, kje so njegovi zakladi, njegova čast in oblast? Kje je njegovo grešno veselje, njegovo razujzdano življenje? Kaj ima sedaj od vsega tega, kar je na svetu užival? O premislite to dragi poslušavci! in si globoko v serce vtisnite, da od vsega tega, in tudi od njegovega trupla v grobu ničesar več najiti ni, kakor prah in pepel.

Dragi v Kristusu! dasiravno se vsak den, ja vsako uro smerti blizamo, jih le malo na to misli, da bojo enkrat umerli, malo kdo sam sebe praša: Človek kam greš? Kam pojde enkrat tvoje truplo?

Kaj ponesesh seboj v grob? Čigavo bo, kar si tukej na zemlji težavno si pripravil? — O koliko ljudi je na zemlji, ki tako živijo, kakor bi zmirom živeli, njih poželjenje je nenasitljivo, zatorej ne marajo za pravico in pravičnost, za ljubezen do bližnjega in usmiljenje, ne poslušajo glasa svoje vesti, ne božjih zapoved, le samo za pozemeljske dobrrote skerbijo; večnih, nebeških zakladov pa, katerih „rja ne konča, moli ne snejo in tatje ne ukradejo, clo pozabijo.“ Mat. 6, 20. Koliko ljudi je na zemlji, ki tako živijo, kakor bi tega pozemeljskega življenja nikdar ne zapustili, vse serce imajo le na posvetno blago in posvetne reči navezano, le po nečimernem posvetnem veselji hrepenijo, in sploh le svojemu hudobnemu napčnemu in pregrešnemu poželjenju strežejo. Zato pa taki ljudje niso lačni ne žejni pravice, jih ne veselijo sveti zakramenti, ne božja služba, za razširjenje božjega kraljestva, za druge svete reči niso ne gorki ne merzli. Takih ljudi krivi bog je denar in posvetno blago, kratkočasne veselice njih nebesa.

Res ni prepovedano po poti pravice za časno blago skrbeti iz tega dobrega namena: da si mi potrebnega živeža priskerbimo, in svojim bližnim veliko dobrega storimo; vendar zavolj neizmerne skerbi za časno, večno v nemar puščati, celo na Boga pozabiti in svojo dušo pogubiti, to ni volja božja. „Kaj pomaga človeku, naj si ves svet pridobi, ako pa na svoji duši škodo terpi“, Mat. 16, 26. To je že neki ajdovski cesar spoznal, ki je na svoji smertni postelji djal: „Jaz sem imel naj večje kraljestvo na svetu, jaz sem bil vse, kar trohljivi človek biti zamore, vendar nič mi sedaj ne ostane, kar bi mi pomagalo.“ „Dvajset let sem na kraljevem sedežu sedel, je neki kralj na smertni postelji rekel, vendar kaj mi sedaj to pomaga? Boljše bi bilo, ko bi bil dvajset let v sveti samoti živel, Bogu zvesto služil, in za izveličanje svoje duše skerbel.“

Tudi ni prepovedano, nedolžnega veselja na tej zemlji zmerno uživati iz tega dobrega namena: da se mi zopet k svojemu delu pokrepčamo; vendar neprenehoma po posvetnem veselji hrepeneti, posvetne slasti tako rekoč vedno pijan biti, in zraven svoje opravila in izveličanje svoje duše zanemarjati, ali pa celo razujzdano živeti, to se za kristjana ne spodobi, in je pred Bogom kazni vredno. Od kod pride, ljubi moji! da človek neizmerno hrepeni po časnem blagu, po posvetnih dobrotah in veselji? Od tod, ker človek nikdar sam sebe ne praša: Kam greš? Kaj bo enkrat tvoje truplo? Kaj ti bojo enkrat vse dobrrote in vse veselje tega sveta pomagalo? Ravno iz tega, da zanemarjamo tako praševati se, pride, da mi časno čez vse obrajtamo, večno pa celo zabimo. Zatorej ljubi kristjani! ne

zabite nikdar, da smo mi po svojem truplu umerljivi, da se vsak trenutek smerti bližamo, in da nam bo enkrat vsako krivično blago, vsako grešno veselje veliko težo narejalo. O ko bi vsak, kakor sveti Anton zjutraj, kedar se zbudi, spomnil: „ta dan je morebiti zadni mojega življenja“, — ko bi vsak človek sam sebe za grešnika spoznal, ki na sodbo čaka, ali bi bilo mogoče za naprej še grešiti? Mi bi vsak den tako živeli, kakor bi vsak den smerti pričakovali. Zatoraj si to misel k sercu vzemimo, ker zamoremo vsak den umreti. In kader se bomo v prah razsuli, kam pojde naša duša?

II. Naša duša pojde v večnost. Dasiravno je naše truplo umerljivo in v zemlji strohni, je vendar duša neumerljiva, tega nas lastna pamet in sveto pismo prepričata.

Že pamet nam pové, da človek, ki je stvarjen po božji podobi, ki ima um, pamet in prosto voljo, ki je poklican, sveto živeti in izveličati se večno, da človek ne more od neskončno modrega in dobrotljivega stvarnika le za kratek čas tega življenja stvarjen biti; — da Bog, pravični sodnik, ne more pripuščati, da bi hudobnež do konca svojega življenja v sreči in obilnosti živel; brumni in pravični pa v nesreči, v revah in težavah, ako bi duša neumerljiva ne bila, ako bi drugega življenja ne bilo, kjer bo vse hudo kaznovano, in vse dobro plačano, kakor si zasluži. —

In sveto pismo pravi: „Svet preide in vse njegovo poželenje, kdor pa voljo božjo spolnuje, ostane vekomaj“, L. Jan. 2, 17. Truplo se spremeni v zemljo, iz katere je uzeto, Duh pa se verne k svojemu Bogu, ki ga je stvaril. In Jezus Kristus pravi: „Ne bojte se taistih, ki truplo umorijo, duše pa ne zamorejo umoriti, ampak bojte se veliko več tistega, ki zamore dušo in telo na vekomaj v pekel pahniti“, Mat. 10, 28. Naša duša tedaj pojde v večnost, zakaj ona je neumerljiva. In kaj ponesemo v večnost seboj? Ktere dobre dela bi pred Bogom pokazati zamogli, ako bi nas ravno sedaj ta trenutek v večnost poklical? In kaj nas čaka tam v večnosti? Od vsega pozemeljskega, od denarjev in blaga, od časti, oblasti in imenitnosti, od vsega posvetnega veselja ničesar seboj ne ponesemo! zakaj vse to pri Bogu nobene cene nima, pred njim ni trohice vredno. Ako hočemo v večnost kaj seboj nesti, kar nam pri Bogu pravo veljavo da, moramo za čednosti in dobre dela skrbeti, le te nas v večnost spremljajo. Zato nam sveti Barlam veliko ceno čednost in dobrih del kakor žlahnih kamnov v sledeči priliki kaže: Nekdo je imel tri prijatle, na perva dva se je naj več zanašal, in si zaupal o času sile in nesreče naj več pomoči. — Nekega dne je bil pred sodnika poklican, in on prosi

svoje tri prijatle pomoči. Pervi prijatelj mu oblačilo posodi, vendar ga do sodnika ne spremlja, drugi ga nekaj pota spremlja, in se potem smeje domu verne. Samo tretji prijatelj ga ne zapusti, ampak mu zvest ostane, ker ga do sodnika spremlja, in ga goreče in srečno zagovarja. — Pervi prijatelj, ljubi moji! je bogastvo, kedar človek umerje in pred večnega sodnika stopi, nas bogastvo zapusti in nam ničesar ne da, kakor mertvaško oblačilo — beli merlak. Drugi prijatelj — to so naši posvetni prijatli in znanci, ki nas res do groba spremljajo, potem se pa smeje nazaj vernejo, da bi si prvega prijatla, namreč naše zapuščeno bogastvo, osvojili. — Tretji in pravi prijatelj so čednosti — dobre dela, te samó človeka ne zapustijo, ampak nas še unkraj groba k večnemu sodniku spremljajo in nam pri njem milosti sprosijo in zadobijo. Ako nam tedaj čednosti manjka, nam manjka ženitvanskega oblačila, in brez tega bi se nam tako godilo, kakor nevrednemu svatu v svetem evangelji. Ako nam dobrih del manjka, se nam godi, kakor trapastim devicam, ktere olja imele niso, in brez olja dobrih del ne pojdemo na ženitnino, v večno življenje. Zatoraj moramo zdaj, dokler živimo, za dobre dela in čednosti skrbeti, in k temu nas sv. Pavl opominja, rekoč: „Delajmo dobro, dokler še čas imamo. Delajmo dobro in se ne utrudimo; zakaj o svojem času bomo želi brez nehanja.“ Gal. 6, 9.

In ktere dobre dela bi mi zamogli pred Bogom kazati, ako bi nas v tej uri — pri tej prici — v večnost poklical. O mi nekteri že dolgo živimo, pa za večnost še nismo celo nič živeli. Leta svoje mladosti smo zgubili v otročjih kratkočasih, tudi možki dnevi so pretekli, mi smo ubogi in prazni dobrih del, ker nobenega sadú za večnost nismo obrodili. Gremo na kak dalni pot, se kolikor premoremo, preskerbimo, pojdemo tudi v večnost, za ta pot nič ne delamo, ne skerbimo, — o kako abotno in neumno! Jezus pravi: „Široke so vrata in široka je pot, ki v pogubljenje pelja, in veliko jih je, ki po njej hodijo. In vozke so vrata in tesna je pot, ki v nebesa peljá, in malo jih je, ki jo najdejo“, Mat. 7, 13. — Veliko jih skerbi za časno, pa le malo za večno! Kratko življenje na zemlji jim več velja, kot večno v nebesih!

S k l e p.

Zatoraj dragi kristjan! uči se od svojega odrešenika Jezusa Kristusa, premišljuj njegovo terpljenje in njegovo smert, ktero je storil, da je tvojo dušo rešil; uči se od marternikov, kteri so raji vse bolečine prestali, kakor da bi svojo vero zatajili, in svoje duše pogubili; uči se od svetih spokornikov, ki so svoje meso kržali in

v samoti živeli, da so ložeje za izveličanje svojih duš skerbeli; uči se od drugih svetnikov, ki so sami sebe zatajevali, posvetno čast in oblast zapustili, da so skoz vozke vrata v večnost šli, tako boš tudi po volji božji živel, za dobre dela skerbel, ktere te bojo enkrat v veselo večnost spremljale; zakaj kakšno bo naše življenje, takšna bo naša smert in tudi naša večnost.

Kar človek tukej seje, bo tamkej žel. Vsak bo prejel plačilo po svojih delih. Kdor le za svoje telo skerbi, bo od svojega telesa pogubljenje žel, kdor pa v duhu seje, za svojo dušo skerbi, bo večno življenje dosegel. Le samo brumni bojo večno izveličani, le samo pravični pridejo v večno življenje. In kedar gospod enkrat pride in svoje hlapce k rajtengi pokliče, ali bo hlapca tudi lepo plačal, ki je bil nezvest in zapravljiv in nemaren? Le samo pridnemu in zvestemu hlapcu poreče: „Pridi dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil, pojdi v veselje svojega Gospoda.“ Mat. 25, 23.

Dragi v Kristusu zbrani! prašajmo sami sebe večkrat, kam da gremo, kam gre naše truplo, kam naša duša. Truplo pojde v hladno zemljo počivat, duša pa v večnost. Zatorej ne skerbimo samo za truplo, marveč za dušo, ktera je po božji podobi stvarjena, za nebesa poklicana, da enkrat zopet pride k tistemu, ki jo je stvaril, in se veličastva svojega stvarnika veseli vekomaj. Amen.

Pridiga za peto nedeljo po veliki noči.

(Govoril Mat. P. v C.)

(Koga, za kaj in kako prositi.)

„Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imeni, vam bo dal.“ Jan. 16, 23.

U v o d.

Že je 1400 let, kar je bila v mestu Vienne na Francozkem strašno huda in žalostna. Velike nadloge so mesto in njegovo okolico stiskale: kuga, lakota, potresi, ogenj in dereče zveri. Vse je bilo žalostno in prestrašeno. Prosijo svojega škofa, naj da on jim pomaga. Tu sklene sv. Mamert — tako je bilo škofu ime — poste in procesije napraviti, da bi jezo božjo utolažil, deželo nadlog in težav rešil in usmiljenja iz nebes sprosil. Izvolil je zato tri zadnje dni pred Kristusovim vnebohodom, naj da to ljudi močno spodbudi, zaupljivo v imeni tistega prositi, ki pri nebeškem Očetu naj več premore: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imeni, vam bo dal.“ In res! Bog je ponižne in serčne prošnje uslišal in odtegnil svojo šibo. To je verne kristjane močno veselilo in jim

dopadlo. Zatoraj so sklenili in prosili, te procesije vsako leto napravljati. Tako se je začel križev teden v cerkvi Vienski; pa kmalo so se procesije po celem Francozskem in kmalo po celem kersanstvu razširile. Glejte ljubi kristjani! kako starodavne so procesije in molitve, ktere bomo te dni opravljali! Križev teden je že star več kot 1400 let! Svoje lepo ime je ta teden dobil od svetega križa, ki je znamenje naše vere, zastava našega zaupanja in spomin našega odrešenja. Ta sv. križ gre pri procesijah vselej popred; zakaj kristjani zaupajo na neskončno zasluženje Jezusa Kristusa, in v imeni križanega Jezusa svoje roke proti nebesom povzdigujejo in odtod pomoči pričakujejo: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imeni, vam bo dal.“ Ktere pomoči pa pričakujemo od Očeta nebeškega? Oh, ljubi kristjani! revni smo na duši in telesi! Zatoraj te dni puhtijo molitve in prošnje iz tavžent in tavžent sere, da bi si pridobili usmiljenja, da bi bli varni pred dušnimi in telesnimi nesrečami, zraven tega pa tudi, da bi večni Bog naše žitne polja, travnike in vinograde vse nesreče in nevarnosti obvaroval! Prosili bomo, — ali pa bomo tudi prav prosili? Še svojim učencem je Jezus očital, da niso dosedaj prav prosili: Do sedaj niste nič prosili v mojem imeni“, Jan. 16, 24.

Današnje evangelje govori od molitve, — ti dni so dni molitve in prošenj, zatoraj hočem tudi jaz vam govoriti od molitve in pokazati iz današnjega sv. evangelja:

1. Koga imamo prositi?

2. Zakaj imamo prositi?

3. Kako imamo prositi?

Alite! da želite od Boga uslišani hiti? Uslišal vas bode, če prav prosite. Zatoraj moje današnje besede zvesto poslušajte!

Razlaganje.

Pri poslednji večerji je Jezus svojim učencem oznanil, da jih bode zapustil. To slišati, so njih serca bile pobite in žalostne. „Kaj, so si mislili — kaj, ti bodeš nas zapustil — ti naš gospod in dobrotnik — ti naše upanje — naše vse. Zapuščene sirote bodemo bez očeta, plašne ovčice bez pastirja!“ Jezus Kristus viditi, da so žalostni, jih tolaži in govori sladke besede: „Ne bom vas zapustil bez pomoči, obračajte se v svojih potrebah k Očetu nebeškemu, ta bode za vas skrbel, le prosite ga. Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imeni, vam bo dal. Do zdaj niste nič prosili v mojem imeni. Prosite in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ Te Jezusove besede obsegajo vse, kar sem pokazati obljubil. Te besede nas učijo:

1. Koga imamo prositi: „Ako bote prosili . . . vam bo dal. Reven fantiček je klečal pri novem grobu in je bitko jokal. Saj je

pod to gomilo njegov dobri, ljubi oče počival. Pred malo dni so ga zagrnili v černo zemljo. Že pred več leti je svojo dobro mamico bil zgubil; bil je toraj popolnoma sirota. Debele solze so ga polivale in izdihoval je milo: „Oh kako grenko, kako grozno grenko je, nobenega očeta ne imeti!“ Zdaj povzdigne svoje objokane oči in zagleda sv. križ, ki je stal verh groba. Na križu je bil angel božji namalan: perst njegov je kazal proti nebesom, druga roka je pa deržala listič, na katerem so bile zapisane tele besede: „Oče naš, kateri si v nebesih!“ Te besede so kot nebeški žarek revno siroto potolažile. Hitro si je solze obrisal, rokice sklenil in molil: „Oh vendar na te, dobri Bog v nebesih, bi bil kmalo zabil; ti si vendar moj oče ostal, tebe nisem še zgubil. Mesto rajnega očeta hočeš zdaj ti mi oče biti. Nebeški Oče! ne zapusti mene, uboge sirote; bodi in ostani ti od zdaj moj oče.“ Kako je kej ta molitva Bogu dopadla? Oče nebeški te sirote ni zapustil; fant res ni bil bogat nikoli — pa zadovoljen je bil in srečen. Kako pa kej vam dopada ta molitva? Tako imamo tudi mi prositi; Jezus sam nam danes tako zapoveduje: „Ako bote Očeta prosili, vam bo dal. Oh! koliko veselje, kolika sreča, da smemo prositi Boga, ki je oče naš! Veseli in srečni so otroci, ki imajo bogatega, dobrega in modrega očeta! Pa vendar velikokrat bi oče svojemu ljubčeku rad pomagal, pa ne more ali ne ve. Oče naš v nebesih je pa tako bogat, da njegovi zakladi nikoli konca nimajo; je tako dober, da poprej mati svojega dojenčka pozabi, kakor pa On človeka; je tako moder, da ve in zna pomagati, kader že nobena živa duša ne ve in ne zna pomagati: „Kliči me o času težav in nadlog, hočem te rešiti — in hvalil me boš“, ps. 49, 15.

Kličite, ljubi moji! te dni pri procesijah in molitvah: „Oče naš, kateri si v nebesih, usmili se nas!“ kličite, in vidili bote, da je res On naš oče nar bogatejši, nar boljši in nar modrejši! — Pa prave reve smo in imamo toliko na serci, zakaj bi pa imeli prositi? Poglejmo spet na Jezusa Kristusa, tudi to nam pove v današnjem evangeliu: „Prositate, pravi On, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno“, in ravno te Jezusove besede nas učijo:

2. Zakaj imamo prositi. Človek ima neumerjočo dušo in truplo, ktero se v prah spremeni. Kaj je toraj več vredno duša ali truplo? Že sama pamet nas uči, da je duša neskončno več vredna, kakor truplo, da je toraj tudi treba, za dušo nar bolj in nar prej skrbeti in potem še le za truplo. Ravno to nam je Jezus Kristus naročil: „Iščite nar popred božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo bode vam priverženo“, Mat. 6, 33. In v svetem Očenašu, kterega je On nas učil, je šest prošinj za dušne potrebe in le ena sama za telesne potrebe. Ravno to pomeni tudi to, kar Jezus

v danesnjem evangelji pravi: „Prosíte, in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.“ Te besede hočejo reči: Prosíte za take reči, ktere vas v resnici srečne in vesele storiti zamorejo. Ktere so pa take reči? Ljubi kristjani! poglejmo bogatina, ki ima vse skrinje polne zlata in srebra, ki ima vse, kar mu serce poželjuje. Pa grešnik je, morebiti velik grešnik. Mislite mar, da je njegovo veselje dopolnjeno? Ali je mar to veselo in srečno, nositi v svojem sercu živega červa, ki človeka noč in dan grize, nositi v svojem sercu cel peklenski ogenj, ki vedno žge pa nikoli ne sožge, — viditi zmirom pred očmi Jezusove besede: „Kaj pomaga človeku, da si cel svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi?“ Mat. 16, 26. Oh veselje in sreča, da se Bogu usmili! Poglejmo zraven ubogo siroto, ki se komej živi, pa dobro vest v svojih persih nosi. Vsa vesela in zadovoljna sedi pri svoji borni mizi in zauživa te trohice, kterih jej delijo dobri Bog in usmiljeni ljudje. Kaj mislite, kateri je srečnejši? bogatin pri svojih polnih skrinjah ali ubožec pri svojem pičlem kruheji? Oh gotovo! Ubogi pravični svoje mirne vesti ne proda za vse blago; on misli pri sebi: Zakaj bodo meni ti zakladi, ki jih rija sne, moli oglodajo in tatje izkopljejo; v nebesih so večni moji zakladi! Zatoraj prosimo narpred za dušne potrebe. Česar pa za dušo nar bolj potrebujemo, je, da nam Bog pomaga grehov se znebiti in varovati. Škoda bi bila in žalostno, če bi Bog poslal slabo in hudo vreme, da bi nam pokončalo naše polja, travnike in vinograde. Prosíte in zdihujte: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ Huda bi bila, če bi kužne bolezni med nami razsajale in nam naše ljube pobirale; zatoraj prosíte in zdihujte: „Od kuge, vojske in lakote reši nas, o Bog!“ Žalostno bi bilo in vredno gorkih solz, če bi med sosedi kaka jeza ali kako sovražstvo navstalo, ali če bi nam kak hud jezik dobro ime očernil; zatoraj prosíte in zdihujte: „Od jeze in sovražstva reši nas o Bog; da vsemu keršanskemu ljudstvu mir in edinost daš, prosimo te, usliši nas!“ Ali kaj je to vse — in kaj so še vse druge nesreče in škode celega sveta proti enemu samemu smertnemu grehu? Zategavoljo prosíte in zdihujte nar popred in nar serčniše: „Odpusti nam naše dolge — od vsega greha, od skušnjav hudičevih reši nas, o Bog;“ — prosíte in zdihujte, da vas obvarje vseh skušnjav, in da vam podeli pomoči, skušnjave srečno premagovati, vse dolžnosti svojega stanu zvesto spolnovati, vse nadloge in težave stanovitno in poterpežljivo nositi in dobrih del obilno doprinaršati. Za to, za dušne potrebe prosíte nar popred in posebno, in Oče nebeški bode vas uslišal in vaše veselje bo dopolnjeno! — Sedaj pa še poslušajte, kako imate prositi, tudi tega nas Jezus v danesnjem evangelji uči; On pravi: „Do sedaj niste nič prosili v mojem imeni“, — in ravno te besede nam kažejo:

3. Kako imamo prositi. Dva človeka prideta pred svojega kralja — oba imata ravno tisto prošnjo. Težko pričakujeta kralja, da bi prisel in poslušal. Sedaj kralj pride in eden unih mož prav ponižno in lepo pove svojo prošnjo. Pa kralj ga resno bara: „Ali nimaš nikogarja mojih ljudi, da bi te priporočil in za te govoril — jaz te clo nie ne poznam.“ Ves pobit odgovori mož, da nima nikogarja. Kralj potem reče: Tedaj ti prošnje ne morem uslišati. — Zdaj pa pove drugi mož svojo prošnjo in pristavi: Oh, jaz res nisem vreden, da mi mogočni kralj to mojo prošnjo dopolniš. Pa tvoj lastni sin me je sam poslal in me zagotovil, da mi boš dodelil, za kar te bom prosil v njegovem imeni. V imeni tvojega preljubega sina te prosim tedaj, da milostljivo mi prošnjo mojo uslišiš. Ne zavoljo mene, temuč zavoljo svojega sina mi dopolni to, česar te prosim. Res jaz nisem vreden, da me uslišiš, pa tvoj lastni sin za me prosi!“ In — čujte ljubi moji! ko se kralju ime njegovega sina omeni, se nasmehlja in vse dopolni, česar ga je mož prosil. — Kdo je ta kralj in kdo sta ta dva človeka? Kralj je sam Bog in človeka smo mi vsi. Mi nismo zaslužili velike milosti, da se smemo bližati prestolu ali tronu večnega Boga, mi ubogi grešniki nismo vredni, da On dopolnjuje naših prošenj. Pa Jezus Kristus, njegov edinorojeni in preljubeznivi Sin nam je zaslužil te neskončne milosti, da smemo Bogu bližati se in da nam On naših prošenj uslišuje: „Jezus Kristus sedi na desnici svojega Očeta, in je sedaj tudi tam naš besednik“, Rim. 8, 34.

Ravno tako tudi sv. kat. cerkev vse svoje molitve konča besedami: „To nam dodeli Oče nebeški po svojem ljubem Sinu Jezusu Kristusu!“ Prosimo toraj te svete dni in vselej Boga v imeni Jezusovem. Mi grešniki nismo vredni in ne zaslužimo, da bi nas uslišal; pa Jezus Kristus je nam tega pridobil, on je srednik med Bogom in ljudmi, po njegovem neskončnem zasluženji dohajajo tudi naše prošnje pred prestol božje gnade in milosti. Prosimo v Jezusovem imeni, tako, kakor je on nam pokazal. Glejte ga tam na Oljski gori. Tam kleči On — Sin božji — na svojih kolenih, prosi Očeta nebeškega, da bi ga uslišal: pa vendar pristavi: Ne moja, temuč tvoja volja naj se zgodi, — ponavlja svojo prošnjo trikrat. Prosimo tudi mi ponižno: „Molitev človeka, ki se ponižuje, predera oblake, in ni pri pokoji, preden je Narvišji ne pogleda“, Sir. 35, 21. Prosimo lepo udani v voljo božjo, — Oče nar boljši in nar modrejši bolje sprevidi, česar potrebujemo za našo pravo srečo: kar Bog stori, vse prav naredi. Prosimo stanovitno, ne dajmo se odstrašiti, ako ravno se dolgo časa nobene pomoči ne kaže: trikrat je Jezus ponovil svojo prošnjo in poslušajte, kar Jezus pravi v jutranjem sv. evangelji: „Ako bi ravno prijatelj ne ustal in dal prijatlu zato, ker je njegov prijatelj,

bo vendar zavoljo njegove nadležnosti ustal in mu dal, kolikor potrebuje. In jaz vam povem: Prosite, in se vam bo dalo; iščite, in bote našli; terkajte, in se vam bo odperlo“, Luk. 14, 8. Prosite toraj ponižno, udani v sv. voljo božjo in stanovitno, vse in vselej pa v imeni Jezusovem!

Sklep.

Ljubi kristjani! spet hodemo te dni imeli svete procesije. Vem da se že veselite na nje. Zakaj veliko potrebujemo, veliko za dušo in za truplo; zraven smo pa reve, da si pomagati ne moremo. Zato so nam procesije ljube — ali bodo pa tudi Bogu dopadljive in ljube? Da! Bogu bodo dopadljive in ljube, nam pa koristne, če se pri molitvah obnašamo, kakor nas je Jezus učil in kakor sem jaz danes pokazal. Prosimo Očeta nebeškega, On je neskončno bogat in dober, — prosimo ga ponižno, udani v sv. voljo božjo in stanovitno, prosimo ga naj popred za to, kar za dušo in potem še le, kar za truplo potrebujemo, — prosimo ga vselej in za vse v imeni Jezusovem, — in bodimo prepričani, naše prošnje bodo obrodile obilen sad. Saj je Jezus sam obljubil: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imeni, vam bo dal.“ Amen.

Kerščanski nauki.

IV. Glej katekizem: Od „kdo je vse stvaril“ do „kaj je Bog obljubil v odrešenje človeka?“

Uvod.

En sam Bog je — pa v treh peršonah. Teh treh božjih peršon se spominjamo, kedar sv. križ delamo. Navada se pokriževati, je starodavna navada. Že od prvih kristjanov nek učen mož, ki je koj za aposteljni živel, takole piše: „Ko se na pot podamo, ko domu pridemo ali od doma gremo, ko se umivamo ali k mizi usedamo, luč prižigamo, se vležemo ali kam sedemo — ko delamo kar si koli bode: vselej zaznamnjamo svoje čelo znamnjem sv. križa“. Ali pa še veste, kako pravimo trem božjim peršonom ukupej? Sv. Trojica, to se pravi: en Bog je, pa tri božje peršone enega bitja in ene nature: Oče, Sin in sv. Duh. Ako ravno so vse tri peršone enega bitja in ene nature, vendar se sleherni božji peršoni kako delo posebej pripisuje. Mi pravimo: Bog Oče nas je stvaril, Bog Sin nas je odrešil, Bog sv. Duh nas je posvetil. Tudi apostolska vera naj pred govori od stvarjenja: „Verujem v Boga Očeta, vsegamogočnega stvarnika nebés in zemlje.“ Zatoraj tudi mi se naj pred učimo od stvarjenja in hočem vam danes povedati: 1. Bog je stvaril nebo in zemljo, — 2. angele v nebesih in 3. človeka na zemlji.

Razlaganje.

Radi poprašujemo: Kdo kej je naredil solnce, ki nam sveti? Kdo kej je naredil nebo, zemljo, morje, drevesa, živali, vse to kar se vidi? Poslušajte, kako nam od tega pripoveduje sv. pismo. V začetku je Bog stvaril nebo in zemljo. Enkrat toraj ni bilo ne nebes ne zemlje, ne solnca ne zvezd — Bog je stvaril vse to. Nebo in zemlja sta bila naj prva stvarjena, pa v začetku je bilo vse še pusto in prazno: gostatema je pokrivala vse. Zemlja še ni bila svetla, tako lepa in prijetna, kakor sedaj, — temuč prah, zrak, voda in ogenj je bilo vse zmešano. Iz tega zmesa — iz te sirove grude je Bog v šestih dneh stvaril vidljivo nebo ali firmament, zemljo in človeka. On, ki je vsemogočen, bi bil mogel vse v enem migleji stvariti; toda Bog je hotel to čudno delo v šestih dneh dokončati. Čujte, kako? Bog je rekel: „Bodi luč“ in bila je luč. Ta svetloba pa ni bila solnčna svetloba, zakaj solnca tedaj še ni bilo. Bog je le hotel, da naj se svetloba prikaže in sveti mesto solnca do štertlega dne. In to je bil prvi dan. — Drugi dan je Bog vode razdelil. Nekaj vode je storil spremeniti se v megle, je napravil oblake, iz katerih spet dež na zemljo pada; nekaj vode je pa na zemlji ostalo in jo na vseh straneh obdajalo. — Tretji dan je ukazal, naj da se vode na zemlji sberejo, in napravijo morje, jezera, reke in potoke. Se ve, da se je sedaj pokazala tudi suha zemlja in Bog je hotel, da naj pokriva suho zemljo zelenjad, to je: zela, drevesa, trave, kratko vse, kar na zemlji rase. — Šterti dan je stvaril solnce, da razsvetljuje zemljo in jo greje, in mesec in zvezde, ktere tako milo na nebu miglajo in svetijo po noči. — Do tega časa še ni bilo nič živega na zemlji; hotel je Bog tudi živih stvarih in ukazal je peti dan, da naj po morji plavajo ribe male in velike in pod milim nebom naj da letajo ptice. In taka je bila. Le zemlja sama je še bila bez živih stvari. Šesti dan je Bog stvaril vse živali, ktere živijo na suhi zemlji, in na zadnje je stvaril človeka. Človek je bil poslednjič stvarjen, ker je nar imenitnejša stvar na zemlji. Vendar je Bog še drugih stvari stvaril, ktere so še popolniše in imenitniše od človeka, in to so angeli.

2. Tudi od angelov bom vam nekaj povedal. Angeli so zgol duhovi, kteri imajo um in voljo, telesa pa ne. Zatoraj angeli zastopijo in so modri — zatoraj so angeli svobodni, si morejo izvoliti dobro ali pa hudo. Viditi jih pa ne moremo, ker nimajo ne telesa ne telesnih udov; mi jih pa malamo mlade, ker se nikoli ne postarajo, jim dajemo perutnice, ker hitro spolnujejo božjo voljo. Kdaj je Bog angele stvaril, se prav reči ne more; le samo to je resnica, da jih je stvaril prej ko človeka, zato ker je hudič, obsojen angelj, — Evo skušal in zapeljal. Bog jih je stvaril, da bi njega

častili, ljubili in molili, njemu služili in ljudi varovali. Glejte, kako ljubi Bog nas rad ima: angelom je zapovedal, da nas varjejo in sv. pismo pričuje, da so angeli človeku neizrečeno velikokrat pomagali. Ako ravno je Bog angele v svoji gnadi stvaril in jim velikih popolnost dal, vendar nam sv. pismo pripoveduje, da je veliko angelov grešilo in gnado božjo zgubilo. Oni so od Boga prejeli velikih in posebnih gnad in darov. Namesti Boga hvaliti, so se poviševali, so bili nehvaležni, — namesti ubogati, so se puntali, so bili nepokorni. Pa gorje jim! Bog je hudobne angele vekomaj zaverigel in v pekel pahnil. Mi jim pravimo hudiči ali hudobni, zaverženi angeli.

3. Za angeli nar imenitnejša stvar božja je človek. David pravi: „Ti si človeka le malo nižji storil od angeljev,“ ps. 8, 6. Poslušajte, kako je Bog človeka stvaril! Sv. pismo to takole pripoveduje: „Gospod Bog je človeka iz persti storil, in dihnil v njegov obraz sapo življenja, in človek je oživel.“ I. Mojz. 2, 7. Ta del človeka, katerega vidimo, imenujemo truplo, in Bog ga je stvaril iz persti; — pa truplo je bilo še mertvo. Bog mu je vdihnil drugi del človeka, kteremu pravimo duša ali duh, — in truplo je oživelo, in človek je vidil, slišal, govoril, zastopil in Boga hvalil. Pervemu človeku se je reklo Adam. Bog pa ni hotel, da bi bil človek sam na svetu; toraj mu je dal še eno tovaršico, ženo. To je Bog stvaril iz enega Adamovih reber, med tem ko je Adam spal. Ta žena se je klicala Eva. — Perva dva človeka je Bog postavil v silno lep in prijeten kraj, kteremu se pravi paradiž ali raj. V tem sv. raji bi imela ona dva prebivati vsa vesela in srečna, popolno je bilo njuno truplo, popolna njuna duša. Truplo bi ne bilo pešalo, ne zbolelo, ne utrudilo se; tudi nikoli ne umerlo. Duša je bila Bogu ljuba in dopadljiva, za to ker je bila vsa sveta in pravična, — njuna pamet ali um je bil jasen in rasvetljen, poznala sta Boga, njegove lasnosti in njegovo sv. voljo, — njuna volja je bila lepo vredjena, bolj nagnjena na dobro kot na hudo, meso se ni puntalo se zoper duha. Tako popolna in srečna na duši in telesi bi bila taka tukaj na zemlji živela in šla bila v svete nebesa, brez da bi bila umerla. Bog bi ju bil o svojem času k sebi vzel. Zakaj Bog je človeka stvaril, da bi ga spoznal, častil, ljubil, molil, njemu služil, mu pokoren bil in se izveličal. — Pa Bog je tudi hotel viditi, kako bota mu za tolike dobrote hvaležna in pokorna, in jima reče nekega dne: „Vse sadje, kar ga je v paradižu, je vajno, in dovolim vama ga jesti, kolikor se vama ljubi; ali varita se sadja, ki tamle sred verta stoji: zakaj, če bota od njega jedla, bota umerla.“ In glejte! storila sta, kar jima je Bog prepovedal! Hudič — že veste, kdo je — ni rad

gledal sreče in veselja prvih staršev v paradizu. Nevošljivec je sklenil, tudi nju nesrečna storiti, to je, nju zapeljati, da bi kak greh storila, in si tako božjo jezo nakopala. Hudič se toraj spremeni v kačjo podobo, se bliža Evi in ji svetuje, da naj je tudi od sadu prepovedanega drevesa. In Eva vzame od tistega sadu in zraven še podá svojemu možu, da je tudi jedel. Tako sta Adam in Eva Bogu bila nepokorna, sta grešila. Pa komaj sta grešila, že ju vest peče in grize, bojita se Boga, se skrijeta, in sta silno žalostna in pobita. Pač po vsi pravici je bila taka: greh jima je veliko hudega nakopal. Zgubila sta gnado božjo, prvo nedolžnost, zapravila pravico do nebeškega kraljestva, obnemogla na duši in telesi, zapadla boleznim, težavam in smerti, in zaslužila večno pogubljenje. In angel božji derže kervav meč v roci ju je izgnal iz paradiza. Zgodilo se je toraj, kakor je bil Bog Adamu in Evi popred povedal, ne pa tako, kakor se je hudič legal!

Tako sta Adam in Eva nesrečne storila sebe pa tudi nas vse, ki smo njuni otroci. Da smo polni slabost in hudega poželenja in vsi popačeni, tega ne more nikdo tajiti. Bog je pa vse, toraj tudi človeka stvaril popolnoma. Odkod to? Sv. pismo nam kaže jasno: „V hudo-
biji sem spočet, in v grehu me je mati rodila“, ps. 50, 7. „Bili smo od nature otroci jeze, kakor tudi drugi“, Efes. 2, 3. „Kakor je po enem človeku greh na svet prišel, in po grehu smert, tako je tudi smert na vse ljudi prešla po tem, v katerem smo vsi grešili“, Rim. 5, 12. V prvih starših smo mi vsi grešili, in greh, ki smo ga od Adama in Eve poerbali ali dedovali, je nam vsem škodoval; časno in večno smert, pa tudi veliko drugih nesreč in težav nam je prinesel.

S k l e p.

Tukaj hočemo danes nehati. Mislimo prav radi na nebeškega Očeta, ki je vse tako čudno stvaril, vse tako skerbno obravnjuje, in tako lepo za nas skerbi. Bodimo hvaležni mu, ki je toliko dober, in izpolnujmo zvesto njegovo sveto voljo! Tako bode nam dobro na zemlji pa še bolje v nebesih. Zakaj za nebesa smo stvarjeni; Bog je nas stvaril, da bi se večno izveličali. Res je, da sta Adam in Eva grešila, sebi in nam vsem veseli raj v solzno dolino spreobrnila, sebi in nam nebesa zaperla. Pa usmiljeni Bog je tudi še to strašno nesrečo popravil in nam smertno rano zacelil. Kako? Le danes osem dni pridite in bote slišali veliko od te vesele resnice. Amen.

Zgodovinski izgledi.

* Bog je neskončno dober. Nek učenec sv. Franciška Seraf. je srečal bogatinca, ki je bil terdega in nevhvaležnega serca. Nobenega se ni usmilil. Vidil sem, tako je nagovoril učenec bogatinca, vidil sem slepega moža; sirotle pade iz strašne visočine in si razdrobi roke in noge. V serce se mi je sirota smilil. Stopim mu bližej in ga prašam: „Bratec moj! povej mi, kaj bi hotel dati, če bi imel še roke in noge, zraven pa še tudi vidil?“ „Hotel bi, odgovori nesrečnež, vse svoje žive dni kot hlapec služiti tistemu, ki bi me ozdravil.“ — „Bogatinec! sedaj učenec pristavi, slišiš: Bog ti je dal oči, roke, noge in vse ostale ude; pridal ti je še po verhu posvetnega blaga obilno; kje je tvoja zahvala?“

* Bog je neskončno usmiljen. Sv. Krizostom pravi: „Ako si bil krivičen, misli na colnarja ali mutarja; ako si bil nečistnik, glej Magdaleno; ako si ubijal, spomni se razbojnika na desnici Jezusovi; — ako si preganjal resnico in njene spoznovavce, glej na Pavla, ki je potem sv. vero oznanoval. Kaj je greh, ako ga primerjaš božji milostljivosti? Je kakor pajčevina, katero veter razpiha, da ni duha ne sluha od nje. Zakaj hočeš toraj obupati? Morebiti zavoljo tega, ker je grehov tvojih preveliko? Poglej Magdaleno, kako jo je Bog očistil sedem hudobnih duhov in vseh njenih pregreh! Morebiti zavoljo tega, ker že tako dolgo grešno živiš? Pogledaj razbojnika, kteremu je Jezus sv. raj obljubil.“ —

* Bog je zvest v svojih obljubah. Sv. Hadrijan je bil poprej ajdovski vojak. Močno se je čudil viditi, kako serčno in radostno kristjani naj grozovitnejših muk in bolečin terpijo. Enkrat praša enega izmed teh stanovitnih mučencov: „Kaj pa si upate dobiti za vse to, kar tako serčno terpite?“ Mučenec mu odgovori: „Mi upamo in pričakujemo od Boga tisto večno življenje, kterega je nam tolikokrat obljubil; on je zvest in mi pričakujemo od njega tisto veselje, kterega še nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo in nobeno človeško serce še ni občutilo: Vse to je Bog obljubil tistim, ki ga ljubijo.“ Te besede slišati in viditi spet žive izgleda je mladenčca tako prešinilo, da je koj na mestu kristjan postal. Skoraj je prišla priložnost, da je tudi on skusil, kako sladko je od Boga upati večno življenje, in koliko moč in serčnost človeku vdihuje. Dal je tudi on za Kristusa svojo kri in življenje.

* Širokoustno pa neumno Nekdo se je bahal, da Boga, presveto Trojico in božje lastnosti skoz in skoz spoznava. To je nek drug slišal in ga jel popraševati od drobnih mravelj. Nekaj 20 reči mu je naštel, pa ne ene ni znal razjasniti.“ Malička stvar je mravlja, povzame

uni besedo, in še tega črvička natore ne zapopadeš. Kako se prederzneš bahati se, da Boga in njegovo bitje poznaš!“

* Presveta Trojica in solnce. V 16. stoletju je živel v Rimu nek mož brumno in pobožno; Frančišk Jolian mu je bilo ime. Posebno rad in goreče je častil in molil presveto Trojico. Enkrat opoldne, ko je solnce nar gorkeje pripekalo, je hodil po mestu, — kar naenkrat postoji in kakor zamaknjen na solnce gleda. Spremil ga je nek dober prijatelj. Temu je bilo na solncu stati pretežavno. Zatorej pogleduje po kaki senci in Frančiška praša, zakaj da kej na solncu postoji? O meni solnce nobene težave ne dela, je djal, solnce gledati mi je rajsko veselje. Tri reči vidim in razločujem na solncu: da je, da sveti in da greje. Solnce se nikoli ne spreminja, kakor je, je bilo že stoletja; to me opominja, da je Bog Oče večen, solnce sveti in to me opominja na Boga Sina, ki je prišel kot prava luč na ta svet in razsvetljuje vse temote; — solnce greje, in to me opominja na Boga sv. Duha, katerega ogenj naše serca ogreva in čisti kakor ogenj čisti zlato. In kakor solnce dela, da vse raste in zori, da je vse tako lepo in krasno, tako tudi presveta Trojica dela, da ima naša duša takih čudnih darov in moči, in da je tako lepa in krasna.“ —

* Sv. Makrina. Njen brat, sv. Gregor Nizenski, pripoveduje od nje, da je znamenje sv. križa posebno častila. Večkrat na dan se je pokriževala in vselej goreče pobožno, pa je vselej neko čudno moč v sebi občutila. Zlasti je pa na smertni postelji rada sv. križ narejala in vselej si moč pridobila zoper vse skušnjave in težave. Ko je čutila, da je smert že blizu, je zaznamovala oči, usta in serce znamenjem sv. križa, in je izročila svojo dušo nebeškemu ženinu, katerega je serčno ljubila.

* Nestrohnjeni pavec. Truplo sv. Edithe, hčere angleškega kralja, Edgarja, je bilo že 13 let pokopano. Sv. Dunstan zaukaže, naj da se izkoplje in na neko lepše in pripraviše mesto pokoplje. To se zgodi. Pa čuda velika; ko trugo odkrijejo, glej! vidijo, da so vsi persti in vsi udi že strohnili, le sam pavec desne roke je bil še lepo cel in zdrav. To zagledati, so se ljudje hitro spomnili, da se je sv. Editha rada in pobožno pokriževala. Se ve, da jih je to spodbodlo, sv. križ še bolj goreče častiti.

* Kar stvarjenje zadeva, je prav mikavno in koristno brati, kar stoji v zgod. katek. I. 77—94.

* Angel varh bedi. Leta 1853 se je v neki vasi blizu Inšbruka na Tirolskem tole zgodilo. Nek priden fantiček je prav rad in lepo pobožno stregel pri sv. maši. Pa še premajhen je bil; in vse cerkvene oblačila so mu bile predolge. Napravili so mu toraj novo posebno oblačilice. Po navadi priskaklja ves vesel pri svetem roženkranci streči, kateri se celih osem dni po prazniku vseh vernih duš po celem

Tirolskem vsak večer opravlja za verne duše v vicah. Pa gleda, išče in premečlje — pa njegove srajčice le ni. Ura bije — in še je ni. „Za danes je pa že tako dobro, pravijo duhovnik, danes bom že z enim strežajem opravil, ti pa le tukajle ostani.“ Ves žalosten ostane pridni fantiček v žagradu, in prej ko ne da je mislil, da brez njega sv. roženkranca ne bojo v stanu spremoliti. Pa kaj se zgodi? Med roženkrancom jame cerkvena stena pokati, se razsuje in velika peč se zvali ravno na tisto mesto, kjer bi bil naš fantiček klečal. Ubila bi ga bila ali saj tako ranila, da bi bil srotej vse svoje žive dni. Ali ni bdel angel varh nad njim? Na vsako vižo; zakaj potem so fantovo srajčico hitro najdlji.

* Prebujeni duhovnik. Nek goreč duhovnik pripoveduje tole. Podjal sem neko brumno ženo v sv. poslednje olje. Ko se od nje poslovujem, me prime za roko in milo prosi, da bi jej tudi na strani stal, ko bode umirala. „Vem, je rekla, da imate sedaj veliko bolnikov in veliko opraviti. Ni vam toraj treba, mene tako dalječ po tako sterem klancu obiskovati. Prejela sem svojega Gospoda in Odrešenika, in vesela pričakujem, kdaj me bode poklical. Ali kedar bode z menoj resnica, tedaj pridite in pomagajte mi; upam, da bote že o pravem času poklicani ali clo tudi po noči prebujeni, — pritecite tedaj hitro, lepo prosim.“ Tri dni in noči so minuli in opraviti je bilo dosti po dne, še tudi clo po noči. Šterti večer se vležem ves truden in ugnan, — na enkrat čutim, da me nekdo zbuja in clo po imeni kliče. Ustanem — vse spregledam — pa ni žive duše. Sedaj mi na misel pride bolnica na klancu, — nemudoma se oblečem in jo maham proti klancu. Črna noč je bila in komaj sem lazil po ozki stezi. Sedaj zabredem v neko goščavo in ne vem več kam. Kar se nekaj pred meno zasveti. Grem proti lučici, kar zagledam moža, ki jo urno prede po stezi. Mene zagledati, izdihne: „Hvala Bogu, častivredni gospod! da ste tukaj; moja sestra že zmiram koj od smerti govori, in mi je ukazala vam z lučjo naproti iti, ker ste že na poti.“ Hitel sem, nar bolje ko sem mogel. Ko v hišo stopim: „Alite da je Vas nekaj prebudilo, me nagovori bolnica. Moj angel varh je bil, ki je vas prebudil. Kar sem zbolela, sem ga vedno le za to dobroto prosila. Zdelo se mi je, kakor da bi bil mi obljubil spovednika mojega mi poklicati, kedar bi imelo po meni biti.“ Silno sem se čudil, jej podelil sv. papežev žegen, le pol ure pri njej molil in bilo je po njej. —

 Serčno veseli naznanujemo, da zamoremo brez škode že od mesenca aprila naprej pol tiskane pole več dajati, brez da bi cene povišali. Tako dobimo več prostora za kersanske nauke. Kdor želi, dobi še popolnih iztisov „Slov. Prijatla“.